

MANŽELSKÝ (S)(E)(X)

MILOSTNÝ ROMÁN O SEXU

jesse
kornbluth

MANŽELSKÝ (S)(E)(X)

MILOSTNÝ ROMÁN O SEXU

jesse
kornbluth

2016

Copyright © 2015 by Jesse Kornbluth
Translation © 2016 by Hana Čapková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu MARRIED SEX,
vydaného nakladatelstvím Open Road Integrated Media, New York 2015,
přeložila Hana Čapková
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2016

ISBN 978-80-7498-141-8

Pro HH

Když zamumlám jako Disraeli,
Že jsi mi spíš milenkou než manželkou,
Spíš andělem než milenkou; když jako Satan
Ti do ucha zasyčím malou zvrhlost,
Báječnou nehoráznost,
Shovívavě se na mě usměješ a řekneš: „Ach, ti muži!“

„Žena“, Randall Jarrell

KAPITOLA PRVNÍ

„Nejkrásnější žena na světě je ta, která čte knihu.“

Nechtěl jsem to říct nahlas. Vlastně jsem měl v úmyslu mlčet. Ale uniklo mi to jako neohrabaně upřímnému školákovi.

Žena s knihou byla Blair. Seděla na pohovce a podobala se desetitisícům jiných Newyorčanek, které vědí o své přitažlivosti, ale neberou ji příliš vážně. Působila velice cudně, ale jenom zdálky. Tmavomodrá sukně jí končila nad koleny a zvýrazňovala dlouhé nohy vypracované během. Bílá hedvábná halenka s rozepnutými horními knoflíčky poodhalovala výrazné křivky.

Lidé, kteří Blair znali z Iowy, by na ni teď ohromeně zírali. S příchodem středního věku si dopřála vylepšení prsou. Nepřehnala to – jenom si je nechala upravit tak, aby působila trochu vyzývavě a nezašla přitom za hranice dobrého vkusu.

Říct, že mě její křivky jenom *zajímají*, by bylo moc mírné. Ženská prsa mě fascinují.

Blair ignorovala, že jí sukně vyjíždí po stehnech nahoru. Nevšímal si ani skleničky bílého vína na konferenčním stole.

Nevím, co četla, ale bylo to dost závažné, protože v ruce držela tužku.

Dopsala poznámku, zvedla hlavu a zjistila, že si ji upřeně prohlíží. Hned jí došlo, na co myslím, a zasmála se. Výmluvně a pohrdavě. Celkem zbytečně řekla: „Buď hodný kluk a nech mě číst,“ a mávla směrem ke kuchyni.

„Večeře bude za pět minut,“ oznámil jsem jí.

„Za deset,“ odpověděla a poklepala tužkou na knihu. „Stránek.“

Některé Newyorčanky za jídlo považují salát s citrónovou šťávou a do tenka naklepané kuřecí prsíčko. Podle mne to není žádná večeře a člověku, na kterém mi záleží, bych nic takového nepřichystal. Blair jsem udělal skutečné jídlo: jako předkrm vlašné cuketové soté s nasekanou mátou a trochou olivového oleje. Následovalo pečené kuře s čerstvými bylinkami, malé červené brambory a zelené fazolky, obojí polité rozpuštěným máslem.

Není třeba počítat kalorie, obzvlášť když víte, že je brzy spálíte.

Blair přečetla víc než deset stránek, ale mně to nevadilo. Zatímco hleděla do knihy, vrátil jsem se do obýváku se zbytečnými dotazy: „Dáš si ještě olivy, Blair? Mám ti dolít víno?“, jenom abych se na ni mohl dívat. Ne kvůli oblečení, i když klasický a business styl mě zvláštně vzrušují. Chtěl jsem koukat na čtoucí ženu.

Za ty roky jsem zjistil, že nejlepší způsob, jak poznat ženu,

je pozorovat ji při čtení. Je to skoro tak dobré jako strávit s ní noc. Když se úplně ponoří do knížky, dokážete si ji snadno představit, jak se v dětství choulila na verandě nebo ve svém pokoji a nevnímala matčino volání, protože musela rychle dočíst kapitolu nebo stránku. Vyzařuje z ní její podstata. To, co vidíte, je zdroj cenných poznatků.

Na Blair jsem pozoroval zaujetí a naprosté pohroužení do čtiva. Tohle je žena, která se v práci dokáže soustředit na projekt ještě dlouho potom, co všichni ostatní odešli domů. Nebo obejmout milence nohama a se zavřenýma očima přirážet jako o život.

V průběhu poslední vážné krize na trhu s nemovitostmi si každý, kdo měl práci a nějaké úspory, mohl žít vysoko nad poměry. Tehdy jsem koupil náš byt v desátém patře domu na rohu Devadesáté čtvrté ulice a Central Park West. Líbí se mi především kvůli jedné věci – na konci léta a na začátku podzimu se obrovské vápencové pevnosti na opačné straně parku při západu slunce začnou měnit. Když park přestane sálat horkem, budovy na Páté Avenue jako by stály na druhé straně mlhavého údolí někde v Toskánsku. Okna těch domů připomínají světla města na vzdáleném kopci.

V té době a v tom světle se náš byt zaplní září. V obývací, kde stojí zapálené svíčky, jako by se zpomalil čas. Pustil jsem smyslnou hudbu Cesárie Évory a do skleniček nalil kvalitní bordeaux.

Není to zrovna originální. Ba co hůř – je to otřepané. Ale scénu jsem připravil.

• • •

Na pánvi voněla šťáva z masa s bylinkami, za kterou by se nemusela stydět ani dobrá restaurace. Víno bylo tak lahodné, že jsme ho pili jako vodu. U jídla jsem se pozvolna začínal těšit.

„Co čteš?“

„*Divočejší břehy lásky* od Lesley Blanchové. Nemůžeš to znát, napsala to v padesátých letech.“

„O čem to je?“

„O čtyřech viktoriánských ženách, které opustily Evropu a žily na Středním východě.“

„Jak ses o té knížce dozvěděla?“

„Nově nastupující prvačky to přes léto dostaly jako povinnou četbu.“

„Co když si to nepřečtou?“

„Budou si na mé přednášce připadat trapně... Možná.“

Tohle byla celá Blair – naprosto oddaná své věci. Vždycky doufala v to nejlepší. Některé lektorky Barnardovy univerzity k sobě přitahovaly holky, které jsou v pohodě. Na Blair se naopak lepily samé nešťastnice. Studentky, které ještě nikdy nebyly mimo domov. Evangeličky, jež se poprvé ocitly ve zkaženém světě. Lesby skrývající svou orientaci. Za nimi následovala obvyklá skupina osmnáctiletých dívek zraněných osudem – některým zemřeli rodiče na rakovinu několik týdnů poté, co je vysadili před školou. Rodiče jiných počkali, až budou mít prázdné hnízdo, a rozešli se. Další trpěli, protože už za dceru nemuseli psát každou slohovou práci.

Blair přednáší ženská studia. Jsem si jistý, že když na její dveře poprvé zaklepe nová skupina prvaček, všechny očekávají feministku z West Side ustrnulou v čase. Neupravenou, špatně oblečenou ženskou s rozcuchanými kudrnatými vla-

sy, která je hrdá na to, že vypadá jako strašidlo. Jenže Blair připomíná spíš Glorii Steinemovou než Betty Friedanovou. Nosí melír od profesionální kadeřnice, chodí na kosmetiku a do práce se obléká jako ředitelka obchodní firmy. Zkrátka vzor pro druhé.

„Proč mají číst zrovna tuhle knížku?“

Vycítil jsem, že mě čeká úvod do Blaiřiny přednášky, a dolil jsem si víno.

„Tyhle ženy prolomily těsná omezení své třídy ještě před příchodem emancipace.“

„Pracně si vytvořily vlastní identitu,“ napověděl jsem jí.

„Vydaly se svou vlastní cestou,“ dořekla Blair a oba jsme se zasmáli, protože moje žena dobře ví, jak mi tenhle výraz leze na nervy. Je pitomé nechat se rozhodit takovou maličkostí, ale já si opravdu myslím, že „svou vlastní cestou“ by měly říkat pouze nejlepší herečky ve vedlejší roli, a to jenom když přebírají Oscara.

„Co se tam píše o lásce?“

„Myslím, že klidně můžu citovat: Existují dva druhy romantiků – ti, kteří milují, a ti, kteří milují dobrodružnost milování.“

„Ke kterému patříš ty?“

„K oběma,“ odpověděla Blair bez zaváhání.

Po večeři nás čekal tenký joint. Nikdy ho nekouříme před jídlem ani během něj. Začali bychom se po něm nezřízeně cpát. Když si ho dáme po večeři, jablka a sýr chutnají jako lahodný dezert a káva připomíná exotický nektar. Navíc se tak oddělí jednotlivé části večera – jedna skončí a druhá začne.

Blížila se devátá. Všichni, kdo se vydali na nějakou cestu,

už dorazili k cíli. My jsme se nikam nechystali. Dojedli jsme a odstrčili talíře, zůstali jsme u stolu a pili druhou láhev vína. Otis Redding nám k tomu zpíval o ženách, které muže potěší a škádlí, milují a ubližují, touží po troše něhy.

Bylo nám příjemně.

Zapálil jsem joint a podal ho Blair. Bez rozpaků z něj potáhla a vdechla kouř.

„Někde venku,“ poznamenala, když už nedokázala déle držet kouř v plicích, „je určité nějaká klientka, kterou by velmi znepokojilo, kdyby se dozvěděla, jak si zaneřádíješ mysl.“

„Někde venku je klientka, která by byla nadšením bez sebe, kdybych si zaneřádil mysl představami o ní.“

„Ach, ano! Rozvodový právník, který je vždycky po ruce,“ řekla Blair a znovu potáhla z jointu.

„Na seznamu žádoucích mužských zaujímám místo někde na konci.“

„Tomu nevěřím.“

„Vedou gynekologové a profesionální tenisti.“

„Pravda,“ odpověděla Blair. „Ale jestli tě to uklidní, tak rozhodně stojíš nad zahradníky.“

Podala mi joint a její tvář ztratila výraz. Blair se obrátila do svého nitra. Pozoroval jsem ji, jak se pokouší dokončit myšlenku. V prostředku se ztratila a já věděl, že konce se hned tak nedobere.

„Blair?“

Zamrkala a vrátila se do pátečního večera na Central Park West.

„Promiň,“ omluvila se. „Kde jsme to skončili?“

„Byla jsi duchem nepřítomná. Já jsem seděl tady, díval se na tebe a myslel na jednu fotku.“

„Jakou?“

„Je po večeri. Ti dva dojedli, ale spokojeně zůstali sedět u stolu a povídají si. Ona kouří cigaretu. On po ní chce, aby si rozeplnula blůzu. Poslechne ho. Nemá podprsenku. Vdechne kouř. A právě v tu chvíli... ji vyfotí. Udělá jeden nezapomenutelný snímek.“

„Helmut Newton,“ řekla Blair. „Je to fotka jeho ženy.“

Bez pobízení si rozeplnula další knoflíčky na halence a uvolnila háček vpředu na podprsence. Soustředil jsem se jenom na její prsa – kulatá, poměrně těžká, s tvrdnoucími růžovými bradavkami.

„Takhle?“ zeptala se.

Bleskově jsem vstal a obešel stůl. Blair odstrčila svou židli. Vsunul jsem jí prst do úst. Olízla ho a sála. Vytáhl jsem ho ven a obkroužil jím její rty. Přitiskl jsem ho na její bradavku a krouživým pohybem jsem ji začal pomalu, něžně masírovat. Měnil jsem rychlost – nahoru jsem prstem přešel rychleji, tam jsem se o bradavku jenom zlehka otřel, rychle jsem sjel dolů a lehce do ní štípl. Několikrát jsem to zopakoval.

Přitiskl jsem ústa k Blaiřinu levému uchu a jemně ho olizoval. Ucítil jsem, jak se prohnula v zádech a začala zrychleně dýchat. Sáhl jsem jí pod sukni a pravou rukou jsem jí pohladil vnitřky stehén.

Zastavil jsem prsty mezi jejíma nohama. Pomaloučku jsem jimi přejížděl nahoru a dolů, ze strany na stranu. Blair zavřela oči a uvolnila ruce a nohy.

Kdyby bylo po mém, vůbec bychom se nedostali do ložnice. Shodil bych talíře ze stolu, rovnou Blair svlékl a přinutil ji, aby si stoupla. Až bychom skončili, se závratí a bez dechu

bych padl na podlahu. A byl bych nadšený, protože jsme celou složitost vztahu zredukovali na živočišný žár.

Blair se uměla lépe ovládat.

„Ach, propána!“ Jemně mě od sebe odstrčila. „Pojďme do postele.“

V ložnici jsem se rychle svlékl a zapálil svíčku. CD přehrávač cvakl a obestřely nás zasněné tóny reggae. Při téhle muzice jsem si představoval velbloudy plující v měsíčním svitu pouští. Nebo ženu, která na karibské pláži o půlnoci do sedá na muže na lehátku. Filmová hudba, soundtrack k přepychovému sexu.

Otočil jsem se k Blair. Ležela na břiše na posteli a tiskla si paže k tělu. Tahle ženská si usmyslela, že má dvě a půl kila navíc a nedokáže je shodit. Všechnu tu přebytnou váhu prý nosí na zadku. Když běhá kolem jezírka v Central Parku, nikdy si nezapomene kolem pasu uvázat svetr, aby svá kila zakryla. Je to naprosto šílené, protože jí to moc sluší. Na posteli jsem ale viděl jinou Blair, svobodnou a nespoutanou.

Klekl jsem si vedle ní a pohlídl ji po zadku. Rukou jsem přejel po záhybu v místě, kde začínají stehna. Blair se zachvěla.

„To mě vzrušuje,“ zašeptala.

Napjala se a zavzdychala v několika krátkých, mělkých orgasmech. Mohutná, hluboká vnitřní křeč nepřišla.

Někdy se stane, že se člověku nepovede přivést milenkou k vrcholné extázi, i když se celý zpotí. Ona pak řekne: „Udělej se... Udělej se ty.“ Protože se ze všech sil snažil a v žádném případě si nepřipadá nemožný, sevře jí rukama zápěstí a pustí to.

Pak jsou taky večery, kdy člověku tolik záleží na jejím orgasmu, že uplatní všechny možné polohy a techniky, aby ho dosáhla.

K takovým večerům patřil i ten dnešní.

Blair přerušovaně dýchala a zatínala mi nehty do zad. Pozornost a technika se staly pouhou... aktivitou.

„Slez,“ nařídila mi. Nepřipadal jsem jí dostatečně rychlý, a tak mi přitiskla ruku na hrudník a odstrčila mě. Vyjel jsem z ní a každý z nás sáhl po své sklenici vody, kterou míváme na nočním stolku. Jako boxeři mezi jednotlivými koly.

„Co bude?“ zeptal jsem se bez dechu.

„Udělám ti to,“ odpověděla Blair.

Vzala můj úd do dlaně a jemně po něm přejížděla. Zlehounka se ho dotýkala jazykem. V tu chvíli bych dokázal umřít na přemíru radosti.

Tak takové je být ženou, pomyslel jsem si a ochotně se nechal obírat o mužství. Z Blair vyzařovala síla, zatímco ze mne naprostá bezmoc. Víno, kouř z jointu a ženská síla se smísily v jedno. Viděl jsem barvy – zlatou a tmavě fialovou – a pak se mi v hlavě rozprostřela prázdnota.

Prudce jsem přirazil a rukama sevřel Blairinu hlavu. Takové zakončení mi ale nevyhovuje. Až moc mi připomíná rituál v pornografickém filmu, který považuju za neuctivý a hrubý. Nějak se mi podařilo vymanit se a překotit Blair na záda. Šeptal jsem jí přitom, že je můj miláček, má nejdražší, má jediná.

Zaplavila mě dokonalá rozkoš. Naposledy jsem vzdálil pánev, přirazil a vzápětí vystříkl do své milované ženy, s níž žiju už dvacet let.

KAPITOLA DRUHÁ

Druhé zářijové pondělí jsem v devět hodin ráno přesně věděl, kde je moje partnerka z právnické kanceláře a co dělá. Každoročně se to opakuje už celých deset let.

Viktorie Denhamová se nacházela ve Wainscottu, v domě u laguny Georgica Pond. V okolí East Hamptonu se nic lepšího nenajde. K jejím sousedům patří Steven Spielberg, Martha Stewartová a takové množství ředitelů z Wall Street, že cynikové té louži přezdívali Zlatá laguna. Bohatí rezidenti se ale chytře drží tradice a svá obrovská sídla nazývají chatami.

Viktoriin dům je opravdová chata, bungalov obrostlý břečťanem, který přímo volá po rekonstrukci, jíž se mu nikdy nedostane. Jeho majitelce je to fuk. Pro ni je na celém domě nejdůležitější okno s výhledem na dlouhou lagunu oddělenou od oceánu úzkou pláží a na oceán, který se rozkládá za ní.

Voda, písek, voda, nebe – to je ten nejlepší výhled v East Hamptonu a okolí.

Viktorie dům koupila v roce 1980, ale nikoli proto, že má

čich na výhodnou koupi nemovitostí. Viktorie vesluje. Nejdřív měla těžkou pramici, potom si pořídila kánoi. Teď má veslici značky Ocean Shell – lehkou, ale pevnou loď, která se v ničem nepodobá lehounkým, střelhitým veslicím na regátách. Přes odrbaný trávník ji tahá k vodě. Stačí dvanáctkrát zabrat vesly a ocitne se na druhé straně laguny. Potom plavidlo přetáhne přes několik metrů písku až k oceánu a vyrazí podél břehu k East Hamptonu.

V září se v Atlantiku dá veslovat.

Po ránu je oceán většinou úplně klidný, podobně jako laguna. Slunce mírně hřeje a není ani stopy po větříku. Je to nejlepší období v roce, k čemuž výrazně přispívá nepřítomnost Newyorčanů. Na místě můžou zůstat a užívat si pouze zazobanci a úplní lenoši.

Viktorie není ani bohatá, ani líná, ale jednoduše praktická. Když dostudovala práva, zastupovala ženy v rozvodových řízeních. Bylo to tehdy asi tak snadné, jako když právník Atticus Finch hájí černocho v knize *Jako zabít ptáčka*. Obhajovat manželky proti jejich mužům znamenalo jasnou prohru. Viktorii to vůbec nevadilo. Právo považovala za nejjednodušší způsob, jak změnit svět, aby byl vůči ženám přívětivější. Díky tlaku a lobbování advokátů jako ona se to nakonec podařilo. A když právník pro ženu v rozvodovém řízení získal tučné majetkové vyrovnání, zvlášť pokud se rozváděla s nějakým boháčem z Upper East Side na Manhattanu, nemusel se bát o existenci.

Viktorie ve své práci neviděla cestu ke zbohatnutí. Od svého počátku zastupovala klientky, na kterých se nedalo vydělat – vězeňkyně, ženy na podpoře nebo z útulků pro týrané osoby. Rozvedla je a pomohla jim s odvoláním a propuště-

ním na podmínku. Ještě pozoruhodnější bylo, že je zaměstnala. Posledních dvacet let měla hezky oblečenou a zdvořilou recepční, o níž by nikdo nehádal, že unikla ze spárů manžela-tyrana a deset let seděla za krádeže.

New York Magazine vždycky po několika letech vydává reportáž nazvanou Nejlepší rozvodoví právníci v New Yorku. Před deseti lety ji měl napsat můj bratranec, novinář. Zavolal Viktorii. Zeptala se ho, koho dalšího má na seznamu. Vytasil se s obvyklými jmény. Navrhla mu několik právníků, kteří zastupovali chudé a bité ženy. „Nejdřív si promluvte s některým z nich,“ řekla. „Až pak mi zavolejte.“

Bratranec se s těmi právníky nespojil ani se Viktorii podruhé neožval. Ale vyličil mi jejich rozhovor, takže jsem si o ní udělal obrázek, který skoro přesně odpovídal tomu, jak se časem projevila – jako chytrá žena s velkým srdcem, cynická a ryzí zároveň. Vyznala se ve vztazích mezi muži a ženami, ale sama se jim úspěšně vyhýbala. Připadalo jí, že člověku jenom komplikují život. Zkrátka dáma plná zajímavých rozporů.

Strávil jsem několik let ve velké právnické firmě, kde jsem byl dost nešťastný. Usoudil jsem, že rozvodové právo je lepší řešení než úplný odchod z advokacie. Zavolal jsem Viktorii.

Pohovor začal nesnesitelně dlouhým mlčením, protože Viktorie si mě nejprve potřebovala „okouknout“, jak se říkávalo za starých časů. Nijak to netajila. Posadila se vedle mě na pohovku a prohlédla si mě, jako bych byl závodní kůň, kterého si chce koupit před dostihem. Nepřekvapilo by mě, kdyby věděla, že můj tmavě šedý oblek s dvěma knoflíky na saku a světle modrou košili ušila firma Brook Brothers. Nebo

že pletená černá kravata pochází od značky Paul Stuart a mé boty mohl docela dobře vyrobit Lobb, i když tomu tak nebylo. Poznala, že mě praxe naučila, že moudrý člověk na sebe zbytečně neupozorňuje. Viktorii tyhle informace stačily, aby si udělala můj psychologický obraz – Žid narozený v Brooklynu, který se zoufale snaží asimilovat.

Následoval krátký rozhovor. O několik týdnů později jsem začal pro Viktorii pracovat. Zjistili jsme, že nám to spolu klapě, a za rok jsem se stal jejím partnerem.

Právníci mají hroznou pověst, ale my jsme až nepřírodně slušní. Než se z obyčejných městských domů staly drahé nemovitosti, Viktorie koupila jeden mezi Madison Avenue a Central Parkem. Bydlí ve třetím patře a čtvrté pronajímá. V prvních dvou máme kanceláře. Náš malý tým tvoří Viktorie, já, recepční a právní koncipientka Gladys. Ta se svému řemeslu naučila ve vězení a od propuštění pracuje pro Viktorii. A nakonec dle potřeby J. T. Schmidt, německý přistěhovalec, který kdysi dávno začal dělat vyšetřovatele. Přezdíváme mu Restart, protože se zdá, že se mu každou noc vymaže paměť.

Viktorie teď méně pracuje a já se starám o případy, do kterých se jí nechce. Když nemáme moc práce, stráví několik týdnů na pláži. Na podzim je to obvyklé, protože manželky z Wall Street, které ve zdraví přečkaly léto a nezažádaly o rozvod, mají ve zvyku držet se manžela, dokud nedostane prémie.

Není ale doopravdy pryč. Kdopak mi denně volá jako první? Samozřejmě Viktorie.

• • •

„Da-vi-de.“

Viktorie mé jméno vždycky vyslovuje ve třech slabikách.

Zaslechl jsem pravidelné pleskání vesel a rytmické oddechování. Viktorie měla mobil připevněný u pasu. Usmál jsem se. Svět, v němž jednadsmdesátiletá žena, která se hodně podobá britské herečce Vanesse Redgraveové, beze spěchu vesluje směr Evropa, považuju za dobrý.

„Jaká je dneska voda, Vik?“

Vždycky si její jméno co nejvíc zkracuju.

„Tak klidná, že by se po ní dalo chodit. Svištím jako šipka.“

„To moc rád slyším. Zůstáváš tam?“

„To záleží,“ odpověděla. „Co je nového?“

„Manžel Mary Arnoldové oznámil, že rodinu na rok přestěhuje do Umbrie.“

„Co na to řekla Mary?“

„Jede s ním.“

„Doufám, že si nemyslí, že na ni v Itálii čeká nějaký urostlý milenec.“

„Nechala nám zprávu. Nemám pocit, že ji zajímal náš názor.“

„Tím líp. Co máš dalšího?“

„Zavolala nám Amanda Carpenterová.“

„Splnila požadovanou váhu?“

„Tak tak.“

Amanda Carpenterová si vzala muže, který nesmí být viděn s ženou vážící přes čtyřicet pět kilo. Podle smlouvy jde každé pondělí ráno k manželovu doktorovi a nechá se zvážit. Vždycky se vejde do limitu. Podařilo by se to každému, kdo by obědval vatu namočenou v džusu a denně vypil tucet dietních coca-col. Taký za to draze platí. Mezi

rty jí neprojde žádný tuk, a tak nemá dostatek estrogenů a na bradě jí raší tmavé vousy. Trpí bulimií a žaludeční kyselina ve zvracích jí leptá zubní sklovinu. Proč tohle podstupuje? Vypadá sice, jako by se narodila v bohaté rodině, ale její otec je hasič a matka trpí chronickou chorobou. Amanda připomíná postavu z románu Edith Whartonové, která se obětovala na oltáři peněz. Její muž je bohatý a společenský a vyžaduje, aby ho manželka náležitě reprezentovala. Ona ví, že manželství nemá jisté, a tak nás najala, abychom se doktorovi dívali přes rameno.

„Restart taky vystopoval manažera toho klubu v Paříži. Ten chlápek si vzpomíná, že viděl Stonebachovy, a podepíše nám místopřísežné prohlášení.“

„To je vynikající.“

Vlastně je to mnohem lepší. Richard Stonebach je významný politický fundraiser. Jeho zatím poslední, čtvrtá manželka za námi přišla hned po líbáncích. Podle toho, co nám řekla, si její muž jako dobrý začátek manželství představoval výlet do Paříže, kde ji vzal do erotického klubu a přiměl ji přihlížet, jak si ho nechá vykourit od jiné. Teď chce prohlásit manželství za neplatné a požaduje finanční vyrovnání. K čertu s předsvatební smlouvou! S přispěním manažera toho klubu si Stonebach může vybrat mezi pořádnou sumou na rozloučenou nebo článkem v bulváru.

„Jak se ti tenhle týden vede?“ zeptala se Viktorie.

„Nejzajímavější událost v mém kalendáři je vernisáž v jedné galerii.“

„Kdo vystavuje?“

„Greta Garbo v oboru fotografie.“

„Jaké má manželství?“

„Sháníš nové klientky, Vik?“

„Abys věděl, tak o víkendu jsem si zašla na večeri a jednu jsem získala.“

„Jaká je?“

„Chce po manželovi šedesát miliónů dolarů a polovinu mil z programu pro časté cestovatele u jedné letecké společnosti. V žádném případě z toho nehodlá slevit.“

„No nazdar,“ řekl jsem. S pomstychtivými ženami jsem měl dost zkušeností a věděl jsem, že jsou nesnesitelné. V naší firmě jsem je vždycky zastupoval já. Pomsta začíná mílemi pro časté cestovatele a skončí, až když ta ženská dostane podíl na bytu, v němž se její muž schází se svou milenkou.

„Takže... Garbo s foťákem. Jde taky Blair?“

„Ne.“

„Dávej si pozor, mládenče.“

Viktorie ukončila hovor. Nesnáší loučení.

KAPITOLA TŘETÍ

Fotografie Jean Coinové jsou monumentální, metr a půl na metr a půl. V takovém měřítku má fotka balíků sena skoro životní velikost. Větší objekty, jako jsou skály, vodopády nebo okraje břidlicové střechy ve Francii, na člověka vystupují v tak ostrém úhlu, že má pocit, jako by se chtěly prodrat ven z papíru. Chápu, proč některým lidem pohled na tyto snímky nahání hrůzu. Drsně na ně útočí v celé své černobílé kráse.

Moc rád bych vlastnil fotku od Jean Coinové, ale i ta nejmenší je tak velká, že by zatlačila všechno v našem obýváku do pozadí. Navíc jsou všechny hrozně drahé. Takže si snímky jednou za několik let užiju v prostorách Jeanina galeristy.

Na vernisáž přišlo ohromné množství lidí. Poskakoval a proplétal jsem se davem, sem tam jsem zahlédl nějakou fotografii, potrásl někomu rukou. Známi a bývalí klienti mi posílali vzdušné polibky. Mnohaleté zkušenosti s vernisážemi mě zavedly do kanceláře vzadu v galerii. Často se tam dají objevit kopie určitých snímků, nebo dokonce fotografie, které se nedostaly na výstavu. I tady byli lidé, ale v menších sku-

pinkách a nemluvili tak živě. Za chvíli dav zmizel a já jsem skoro minutu zůstal sám s fotografií skalisek v Dordogne.

Pak jsem najednou už nebyl sám. Přidala se ke mně atraktivní žena v naškrobené bílé košili, vybledlých levisek a mokasínech. Obličej neměla jenom nazlátlý, ale byla pořádně opálená. Vlasy jí zesvětlaly od sluníčka. Vypadala, jako by strávila léto na plachetnici a před pěti minutami přistála u břehu.

Jean Coinová se skoro nenechává fotit a poskytuje minimum rozhovorů. I její známí by o ní věděli jen to, že se nejspíš nachází na opačné straně zeměkoule. A najednou stála vedle mě. Netvářila se ani trochu šťastně. Mračila se.

„Překvapuje mě, že vás tu vidím,“ řekl jsem. „Všichni tihle lidi...“

„Jakmile vymyslím, co s touhle fotkou, odjedu.“

„Budu hádat – vnímáte na ní jenom nedostatky.“

„Na tom místě kdysi žili jeskynní lidé,“ poznamenala a ukázala na terasovitou část skal. „Ten, kdo se na fotku dívá, by měl cítit jejich přítomnost nebo absenci.“ Ukázala níž. „Tady dole... Řeka plná ryb. Cítíte, že by tam něco plavalo? Já ne. Dál vidíte pole, kde se pásali jeleni, divoké ovocné stromy... Ale na té fotce není znát vůbec žádný život. Je to mrtvá krajina, a tu jsem zachytit nechtěla.“

„Kolika vašim fotkám chybí podstata?“

„Vlastně jenom téhle. Prostě.... se mi nepovedla.“

V přítomnosti umělkyně nebývám zaražený – některé z nejúspěšnějších jsme zastupovali –, ale očekával jsem, že Jean Coinová se bude chovat odtažitě, nebo dokonce nepřátelsky. Zatím byla přístupná a okouzlující. Pokračoval jsem v hovoru.

„Vaši fanoušci by určitě nesouhlasili.“

„Je to jen marketing,“ opáčila. „Image.“

„Proč nejste mezi nimi?“ zeptal jsem se a máchl rukou směrem k davu ve vedlejší místnosti.

„Myslíte, že jsem se přišla podívat, jak se moje fotky prodávají?“

„Je to přirozené.“

„Mýlíte se,“ řekla. „Jenom na poslední chvíli kontroluju jejich kvalitu.“ Potom zašeptala: „Nikdy nevím, jestli si lidi myslí, že moje fotky vůbec stojí za koupení.“

Je možné, že by Jean Coinová měla problémy se sebevědomím?

„Nasazujete laťku hodně vysoko.“

Nestálo jí to za odpověď. Zdálo se, že bude lepší změnit téma.

„Proč nefotíte lidi?“

Zasmála se. „Hodláte ze sebe sypat jedno klišé za druhým?“

„Vážně, proč? Zajímá mě to,“ řekl jsem.

„Vážně? Děláte se mnou snad rozhovor?“

„Nejsem spisovatel.“

„Tak sběratel?“

„Leda tak účtů za školné.“

Vrhla na mě pohled, který říkal: Nedělám si z tebe srandu, považuju tě za inteligentního tvora. Pronikavost jejího pohledu ve mně vyvolala zvláštní pocit. Atmosféra se hmatatelně změnila, jako by mezi námi zavanul čerstvý vzduch.

„Vážně,“ řekl jsem. „Povězte mi, proč nefotíte lidi.“

Gestem ukázala na lavici a posadili jsme se. Vernisáž se najednou zdála na míle vzdálená.

„Jakou teorii zastáváte?“ zeptala se.

„Podle mého to není nijak složité. Lidi z města touží po přírodě a vy jim ji dopřáváte. Je krásná a divoká. Divoká, a přitom zkrocená. Tudíž bezpečná. A na prodej.“

Znovu jsem se dostal na nejasnou hranici mezi uměním a komercí.

Tentokrát jsem v jejím hlase neomylně rozeznal sarkasmus. „Myslíte si, že jsem tak vypočítavá? Že fotím, abych uspokojila... Svoje finanční potřeby?“

Zaváhal jsem a zvažoval, jestli mám zajít ještě dál. Vlastně proč ne?

„Podle mého jste vypočítavá, ale trochu jinak. Tyhle scénérie si vybíráte, protože nechcete, aby do vás druzí viděli.“

„Že bych z Jean Coinové chtěla udělat tajemnou ženu?“

„Pokud svými fotkami nechcete vyjadřovat emoce, musíte si najít jiný způsob, jak oslovit lidi. Chytře jste zvolila vzdálenost. Je to mocná pozice.“

Bál jsem se, že mi dá facku nebo naštvane odkráčí, ale zdálo se, že ji moje slova potěšila.

„Mohl byste dělat kritika,“ poznamenala.

„Cením si vaší upřímnosti.“

„Jenom vám skládám kompliment.“

Několik lidí Jean Coinovou poznalo a přišlo za námi. Můjím přehodit výhybku.

„Moc rád jsem vás poznal. Mimochodem, jsem David Greenfield.“

„Máte vizitku?“

„Jistě.“ Vytáhl ji. „A vy?“

Vyměnili jsme si kartičky jako Japonci – s mírnou úklonou. Myslel jsem si, že už ji nikdy neuvidím.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Nejsem nostalgický, a tak jsem vynechal setkání našeho kruhu z vysoké po dvaceti letech. V současnosti se do centra vydávám, jenom když přednáším. Pokaždé mám hlavu plnou vzpomínek. Ne na bolest při řešení občanských deliktů, ani na sobotní večery strávené v knihovně, natož na snahu stihnout uzávěrku studentského časopisu. Přicházejí ke mně jenom příjemné vzpomínky – na podzimní rituální koupi svetru z shetlandské vlny. Na plánování, jak přebrat Blair jejímu bohatému příteli, který studuje na ekonomické fakultě. Na Blair v mém svetru, když si pozdě v noci povídáme nad šálkem kávy.

Barnardova univerzita je mi teď stejně cizí jako tehdy, když jsem studoval práva. Ale Blair vůbec poprvé v životě vedla symposium prvního ročníku. Když mi u večeře shrnula *Divočejší břehy lásky*, příběhy čtyř Angličanek z devatenáctého století doslova ožily. Ty ženy nenosily hlavu v oblacích. Byly to romantické realistky, které správně pochopily, že v Anglii s její pevně danou společenskou strukturou v žádném případě nemůžou vést impozantní život, po němž tou-

ží, a tak uprchly do Alžírsko, Turecka a Arábie. Tam si našly muže, zažily dobrodružství a svobodu (jak to samy popsaly).

Když o knize mluvila, připadalo mi, že je mou povinností na sympozium zajít.

Blair můj nápad nenadchl.

„Budeš tam jediný chlap,“ řekla.

„Copak tam nechodí kluci z Kolumbijské se svými holkami?“

Povzdechla si.

„A jiní, aby se seznámili s prvačkami?“

„Víme, že takové věci se děly,“ odpověděla.

„Stejně je to jenom pařba, která se tváří jako schůze inteligentů.“

„Ty jsi ještě nepochopil, že učím na nejprestižnější vysoké škole pro ženy v celé zemi, vid.“

„Pochopil,“ odpověděl jsem. „Ale taky je mi jasné, že to bude pěkná vřava. Ve všech významech toho slova. Bude to tam kypět myšlenkami, lidi se budou zdravít a nikdo si nevšimne starého trouby v zadní řadě.“

„Budu z tebe nervózní.“

„Možná přijdu, možná ne. Vůbec nebudeš tušit, jestli tam jsem.“

Oblékl jsem si košili, kterou nosím do práce, a džínsy. Posadil jsem se do zadní řady poblíž houfu mladých frajírků, kteří přišli obhlédnout nové oběti. Všimlo si mě několik studentek Barnardovy univerzity a všechny se na mě podezíravě podívaly – co tu pohledává dědek, který není profesor? Nakonec jsem zvedl ruku, poklepal jsem na snubní prsten a ukázal na Blair.

„Nejdůležitější je kontext,“ říkala zrovna. „Nesmíte zapomenout, jaká byla Anglie v devatenáctém století. Ve vyšších vrstvách společnosti představovalo manželství obchod, spojení lidí ze stejné třídy. Od ženy se očekávalo, že zůstane věrná manželovi. Románek s jiným mužem by jí zničil život. Ale existovala i druhá stránka. Jakmile se v nějakém venkovském sídle o víkendu sešla větší společnost, hosté celou dobu skákali z jedné postele do druhé. Tyhle ženy takové pokrytectví odmítaly. Láska pro ně měla význam.“

„Pořád ho má!“ vykřikla jedna dívka.

„Ale není na prvním místě!“ houkla další.

„Jaká je vaše priorita?“ zeptala se Blair.

„Splacení studentské půjčky,“ odpověděla jiná studentka. Její slova doprovodil smích a potlesk.

„Dostat práci u Goldmana,“ řekla další.

„Není to totéž?“ zeptala se Blair.

Její hbitá odpověď studentky překvapila a některé se zasmály.

„Nedělám si legraci,“ řekla Blair. „Sedmnáct procent absolventů ekonomické fakulty Kolumbijské univerzity pracuje u McKinseyho a osm procent u Goldmana. U těchto firem je průměrný nástupní plat hodně přes sto tisíc, takže studentská půjčka nemusí zůstat vaší prioritou na dlouho.“

Blair udělala odmlku.

Věděl jsem, že předstírá zahlobání. Svá další slova měla dávno promyšlená, stejně jako oblečení na dnešní shromáždění. Měla na sobě tenký kašmírový svetr, blejzr, šedé flanelové kalhoty a žádné šperky. Rozhodla o tom už minulý týden.

„Pokud to správně chápu, chcete pracovní příležitost

a osobní úspěch,“ řekla. „Ale nerozumím tomu, proč se soustřeďujete jenom na tohle. Co budete dělat večer?“

„Pracovat,“ odpověděla jedna studentka.

„Chodit do posilovny,“ napadlo druhou.

První dívka se opravila: „Budu pracovat a balit chlapy.“

„Dej mi svoje číslo!“ vykřikl jeden kluk z Kolumbijské.

Ozval se smích a potlesk.

„Opravdu?“ zeptala se Blair, když se všichni utišili. „Nic víc?“

Žádný další návrh nezazněl.

„Jane Digbyová napsala jednomu ze svých milenců: ‚Být milována je pro mě jako vzduch, který dýchám.‘ Samozřejmě, že je to hrozně sentimentální. Ale ztotožnila se s ní některá z vás?“

Ticho.

„Souhlasíte s ní?“

Opět ticho.

„Líbí se vám, co napsala?“

Jedna dívka vstala se zápisníkem v ruce. „Otec Jane Digbyové se v roce 1799 zmocnil španělské lodi s pokladem. Dostal za to podíl zlata, který se stal podstatnou částí rodinného bohatství. Takže Jane, která se nepotřebovala vdát kvůli penězům ani si sama vydělávat, si mohla dopřát luxus stavět na první místo lásku.“

„Všechny byly bohaté!“ vykřikla studentka vedle ní. „A všechny byly posedlé chlapy.“

„V tom případě chci i jejich čísla!“ zahulákal komik z Kolumbijské. Přítomní ho opět odměnili potleskem, po němž toužil.

Blair vyrušení ignorovala.

„Autorka nebyla bohatá,“ řekla. „Na začátku kariéry finančně podporovala své rodiče.“

„To je fuk.“ Studentka se zápisníkem otevřela své vydání *Divočejších břehů lásky*. „Ale usilovala o to. A podívejte se, co napsala: ‚Obdiv a láska jsou ty nejlepší kosmetické přípravky.‘ Táhne se to celou knihou. Jde jí jenom o muže.“

„Isabelle Eberhardtová se oblékala jako muž a používala mužské jméno,“ odporovala Blair. „A vdala se za vojáka. Podle vás taky toužila po bohatství?“

Do debaty se vložila studentka z Barnardovy univerzity: „Vzala si *muže*.“

V jejím hlase jasně zaznívalo pohrdání.

Blair se podívala na hodinky.

„Řeknu to jinak. Chtěli jsme po vás, abyste si tu knihu přečetly, protože je o ženách, které zdolaly překážky nastražené společností. Že vystoupily ze tmy? Ne, ony z ní vyskočily a běžely jako o závod vstříc světlu! Narazily na skleněný strop? Nedívaly se nahoru. Zaměřily zrak dovnitř. Kariéra? Žádnou neudělaly. Nastoupily něco, co by se dalo nazvat...“
Usmála se sama pro sebe. „Cestou. A právě tuhle otázku jste si měly položit nad zadaným úkolem: Jakou cestou jdu? Kam až sahá? Po čem toužím ve svých nejdivočejších snech? Tohle mi žádná z vás ještě neřekla.“

Ticho. Nastal okamžik, kdy všichni znají odpověď – kdo z nás nemá nějaký sen? –, ale nikdo nechce promluvit jako první.

Zprostředka místnosti se ozval hlas: „Začněte vy!“

„Dobře,“ řekla Blair a maličko se zarazila. „Jsem vdaná a mám dítě. Své dny trávím tady s vámi. Freud za důležitou považuje uspokojivou práci a lásku a já s ním naprosto

souhlasím. Dostalo se mi obojího a moc si toho vážím. Netvrdím, že můžete získat úplně všechno, co chcete. Sama to nemám a vím, že to ani nejde. Vlastně to není téma našeho hovoru. Chci ale říct, že najít smysluplnou práci a mít kolem sebe lidi, kvůli kterým stojí za to ji dělat... Každý den ze sebe vydat to nejlepší... To považuji za úctyhodné.“

Přítomné mladé ženy tato slova neslyšely poprvé.

Valné většině z nich tohle vštěpovaly jejich matky. Dívky na vysokou přišly, aby jejich názory odmítly a nahradily je něčím lepším. Teď jim ale žena, kterou chtěly mít rády a vážit si jí, vlastně říká, že jejich matky měly pravdu.

V místnosti zavládlo zklamání.

Potom jedna po druhé začaly říkat, co cítí. Přesně, jak Blair doufala.

KAPITOLA PÁTÁ

Kdybych nevěděl, že chce polovinu manželských mil pro časté cestovatele, možná by mi Nancy Robbová Russakofová připadala neodolatelná. Její šedé oči připomínaly mlhu na ostrově Nantucket. Měla holé opálené nohy a černé lněné šaty ve stylu padesátých let.

Voněla neznámým parfémem, který připomínal levandulová pole a cypřiše v Provence. Především z ní však byly cítit peníze. Zastupovali jsme hodně klientek jako ona. Měly vybělené zuby a nehty na ruku i nohu se jim leskly jako naleštěné kapoty bentleyů. Jejich těla zažila tolik hnětení a masírování, že by jim závidělo i hovězí z Kóbe.

Paní Russakofová měla privilegia, ale taky nervy nadranc. Poznal jsem to, protože stála ve dveřích mé kanceláře s jednou nohou propnutou do špičky. Připomínala jelena, který se při sebemenším náznaku nebezpečí otočí a uprchne.

Vyměnili jsme si zdvořilostní fráze a já jsem do dvou těžkých broušených sklenic nalil drahou vodu z ledovce. Klientka jí vůbec nevěnovala pozornost. V kanceláři mám jenom

jednu fotografii. Je na ní Blair s naší dcerou Ann, které tehdy bylo deset. Kráčejí spolu po pláži a drží se za ruce. V pozdním odpoledni pozlaceném zapadajícím sluncem z nich vyzařuje vzájemná láska. Nervozitu paní Russakofové ještě znásobila absence zarámovaných diplomů a fotografií podepsaných vděčnými celebritami. Nechal jsem ji dusit ve vlastní šťávě. Chtěla Viktorii, ne mě. Jakýkoli pokus okouzlit ji byl předem odsouzený k neúspěchu.

Promluvila jako první. „Informovala vás Viktorie?“

„Ano. Váš muž trpí napoleonským syndromem.“

„Když si stoupne na peněženku, je vysoký dost.“

„Přesně takhle to neřekla, ale...“

„Dokonale jste to vystihl. Nebude to s ním snadné.“

„To je u partnera, který platí účty, docela běžné.“

„V tom případě vás Viktorie neinformovala.“ Paní Russakofová se mírně předklonila. Vyzařovalo z ní znechucení. „Billy začal jako makléř s dluhopisy pro Milkenu. Stihl od něj odejít dřív, než Boesky zblblnul vládu a ta si začala myslet, že za vším stojí Mike. Sebral kořist a koupil jednu firmu. Výhodně ji prodal a stal se významným hráčem na trhu. Dorazil do východní Evropy těsně po Sorosovi a dostal se na seznam boháčů, který sestavuje Forbes. Vzal si mě a rozhodl se, že se z nás stanou lídři v prodeji dámského oblečení. Chápete, kam mířím, pane Greenfelde? Billy je vždycky o krok napřed. A všichni ho za to nenávidí.“

„Všichni?“

„Vy neznáte vtip, co o něm koluje? Zavřete Usámu bin Ládina, Adolfa Hitlera a Billyho Russakofa do jedné místnosti. V ruce držíte pistoli, ve které jsou jenom dva náboje. Na koho vystřelíte?“

„Nemám tušení.“

„Na Billyho Russakofa. Dvakrát.“

„Aha. Proč se chcete rozvést zrovna teď?“

„Před několika měsíci začal večeřet doma, místo aby zůstal dlouho v práci, chodil se svými obchodníky do baru nebo ojížděl asistentku.“

„Co jste z toho vydedukovala?“

„Že si budu muset někde koupit vysvětlení. Teď vážně. Neměla jsem nejmenší tušení.“

„Mohla jste si myslet, že je vám znovu oddaný. Proč to posuzujete jinak?“

„Protože pořád mluví jenom o obchodech. O nabídce, o poptávce. O počtu akcií. O tom, jak uvažuje on a jak jeho obchodní partneři. Už se to nedá vydržet. U stolu piju jednu sklenici vody za druhou, jenom abych se mohla jít vyčurat a na chvíli od něho měla pokoj.“

„Snaží se vás dohnat k šílenství.“

„To ano.“

„Ví, že jste tady?“

„Možná. Vůbec by se nestyděl strčit mi do kabelky džípí-esku.“

Jiná žena by si nejspíš neodpustila říct „do birkinky“, protože to opravdu byla kabelka Birkin, která se prodává minimálně za dvacet tisíc dolarů. Nic takového ale neřekla. Tím si u mě šplhla.

„Máte milence, paní Russakofová?“

Moji otázku ignorovala. Vytáhla hnědou obálku a položila ji na psací stůl. Vyznala se – obálka byla zapečetěná a podepsaná na chlopni. Podpis překrývala průhledná páska.

„Uložte to do vašeho trezoru,“ řekla. „Jak brzy můžeme začít?“

Stiskl jsem klapku na telefonu. „Pokud vydržíte několik minut...“

Udělal to na ni dojem. „Vy máte mezi zaměstnanci forenzního účetního?“

„Není to přímo účetní, ale rozhodně je odborník. Pro Viktorii pracuje už dlouho. Než sem přijde, měla byste vědět dvě věci. Za prvé není němý, ale jenom málo mluví. Za druhé nerad používá své jméno. Představím vám ho jako Restarta.“

„Restarta?“

„Je mistr v získávání informací a jejich následném zapominání. Zvládne kódy švýcarských bank, milenky, cokoli potřebujeme. Všechno velice diskrétně.“

Přikývla. Když jsme probrali manželské záležitosti, rozhodla se sdělit mi jednu osobní věc.

„Čistě abychom měli jasno, pane Greenfelde,“ řekla. „Nespím s ženatými muži.“

„Já taky ne,“ odpověděl jsem.

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře. Přišlo právě včas. Objevil se Restart, který vypadal přesně tak, jak jsem ho popsal – byl naprosto nezapamatovatelný.

Představil jsem je. Restart přikývl. Nancy Russakofová se tvářila trochu vyděšeně. Když začala vyprávět o manželově podnikání, napadlo mě, že o polovině milí možná už neuslyšíme.

Pak jsem začal myslet na něco jiného – na opálené nohy, šedé oči a levandulový parfém.

KAPITOLA ŠESTÁ

Zavolala mi Jean Coinová a chtěla se se mnou sejít. Prý to není naléhavé, ale potřebuje mě co nejdřív vidět, někde mimo kancelář. Pochopil jsem, že si přeje co největší soukromí. Jakmile jsem překonal překvapení a potlačil zvědavost, napadlo mě, jaké místo bude na setkání nejlepší – kavárna u jezírka v Central Parku, kam lidé chodí pouštět modely loděk. Je to místo plné radosti, kde bohaté děti a jejich tatín-ci pouští malé lodě ovládané vysílačkou. O víkendu je tam narváno. Teď je ale září, děti sedí ve škole a u stolků bude prázdné.

Moje kancelář je šest bloků odtud. Loftový byt Jean Coinové se nachází v Tribeci, takže samozřejmě dorazila jako první.

Stála ke mně zády, jednu nohu si opírala o židli a zavazovala si tkaničku. Na sobě měla bílou košili, seprané džínsy a sportovní boty. Svoji univerzální uniformu.

„Paní Coinová?“

Otočila se.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ řekl jsem. „Zdržela mě jedna ubrečená klientka.“

„Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí,“ prohlásila, ale pak se na mě nečekaně usmála a rychle, nemotorně mě políbila na tvář. Takový projev náklonnosti jsem nečekal.

V galerii jsem si všímal jenom jejího uhrančivého pohledu a plně se soustředil na náš rozhovor, takže jsem vlastně nezaregistroval, jak vypadá. Teď jsem si ji mohl pořádně prohlédnout. Měla vzhled, který se v našem městě vysoce cení – výrazné lícní kosti a nohy jako tyčky, u nichž hrozilo, že se v nich každou chvíli zlomí kosti. Docela velká prsa.

Cítil jsem... Určité pnutí.

Posadila se zády k jezírku. Měla výhled na kamennou zeď, střechy autobusů a kmeny stromů. Za listovím se daly zahlédnout fasády bytových domů na Páté Avenue. To znamená, že žádný výhled neměla. Její volbu jsem pochopil, až když jsem dosedl na židli, z níž bylo vidět na krásy parku. Z Jean se stala modelka čekající na cvaknutí spoustě, žena uprostřed snímku s vodou a trávnickem za zády.

Na stole stály dvě láhve vody Evian a vedle nich ležely dva sendviče zabalené v papírových ubrouscích.

„Jsou se šunkou, sýrem brie a medovou hořčicí,“ řekla. „Vyhovuje vám to?“

„Úplně by mi stačil i se salámem a čedarem. Díky.“

Nepřipadalo mi rozumné dělat několik věcí najednou. Sendvič jsem nerozbalil.

„Čistě hypoteticky,“ řekla a otevřela láhev vody. „Co dokáže vaši klientku rozbřečet?“

„Čistě hypoteticky... Její muž jde příští měsíc k soudu a právě vyhodil čtvrtého právníka. Jenomže i když tvrdí, že

je chudý, koupil si ranč v...“ Jako profesionál musím být diskrétní, a tak jsem se zarazil a neurčitě dopověděl: „... někde ve Skalistých horách. S odděleným apartmá pro pilota. No nezní to nádherně?“

„Nerozumím. Co je to apartmá pro pilota? Čistě hypoteticky.“

Zahihňala se? Ne, ale neměla k tomu daleko.

„Hypoteticky,“ začal jsem a Jean Coinová se hrdelně rozesmála. Představil jsem si ji, jak do sebe v baru půl hodiny před zavírací dobou hází jednoho panáka bourbonu za druhým. „Apartmá pro pilota je byt pro pilota vašeho soukromého tryskáče nad garáží vašeho domu.“

„Copak pilot nemůže přespát v motelu?“

„Pilot výkonného ředitele ne. Navíc v nejmenovaném horském resortu.“

„Vyhraje ten manžel?“

„Čistě hypoteticky... Ne. Ale moje ubrečenka a já se pořádně zapotíme, než z něj dostaneme, co chceme. A potom na ty peníze budeme muset čekat. Tak to tihle chlapi koulí.“

„Kdyby byl vaším klientem...“

„Právě kvůli takovým mužským naše firma radši zastupuje manželky,“ přerušil jsem ji.

„Je to mnohem zajímavější než focení,“ řekla Jean. „Jestli o tom můžete mluvit... Jaký nejhezčí dárek jste dostal od klientky?“

„Vděčnost. A slzy.“

„Žádné, Když mě teď zastupujete, možná bychom mohli...?“

„Hypoteticky ne a ve skutečnosti taky ne. Vaše otázka by

měla spíš znít: Jaký nejhezčí dárek jste dostal od klientčina bývalého manžela?“

„To se někdy stalo?“

„Jednou. Dostal jsem dvě láhve příšerně drahého francouzského vína. A kartičku s poděkováním.“

„Muselo se mu hodně ulevit, že se jí zbavil.“

„O tom nepochybuju. Ale myslím, že mi spíš chtěl naznačit, že jsem přehlédl těch dvacet miliónů, které si schoval v cizině.“

Jean celkem nijak nezareagovala a já ji začínal podezírat, že se mnohem radši vyptává, než poslouchá odpovědi. Nevadí mi sdílet příběhy z bitevního pole – právě tohle je na naší profesi zábavné. Dělat to na večírku je jedna věc, ale vykládat je ženě, která vás uprostřed dne jen tak vytáhne z kanceláře? Zpočátku jsem se tím bavil, protože šlo o Jean Coinovou, ale rychle mě to omrzelo.

„Paní Coinová...“

„Ještě jednu, ano?“

„Dobře, ale opravdu jen jednu.“

„Co nejhoršího kdy nějaký manžel provedl své ženě?“

„Takových věcí je nepřeberně. Ale tohle je klasika: Podporovala ho na medicíně. Stal se z něj úspěšný doktor. Těsně před výročím svatby jí řekl: ‚Zajdi si k Bergdorfovi a vyzkoušej si tam pár kožichů.‘ Poslechla ho. Napsala mu na papír, který kabát se jí líbil a která prodavačka jí ho pomohla vybrat. Výročí přišlo, minulo a nic se nedělo. Sebrala trochu odvahy a zeptala se ho, jak je to s jejím dárkem. ‚Dostala jsi ode mě to zkoušení kožichů,‘ odpověděl. Přesto s ním zůstala dalších pět let.“

Jean se podívala na svůj sendvič. Očividně byla v rozpa-

cích. Vteřiny utíkaly. Za chvíli se z nich mohly stát minuty. „Co nejúžasnějšího vám kdy klientka řekla?“ vyrazila ze sebe najednou. Proč?

„To je další otázka.“

„Prosím.“

Nebylo to nijak těžké. Na tu ženu nedokážu zapomenout.

„Zastupoval jsem klientku, která jednou za měsíc chodila do hotelu, kde na ni čekali tři nebo čtyři chlapi. Jednoho po druhém vykouřila a vrátila se domů k manželovi. Když jsem se jí zeptal, proč to dělá a proč se jí to líbí, odpověděla: „Protože je to... zvrácené. Je to... extáze, řekla“ s nepopsatelným výrazem.“

„Extáze. Krásnější slovo neexistuje, vidíte?“

Mohl bych nadhodit jiná slova, „chci ještě“ nebo „nepřestávej“. Ale historkou o klientce v hotelu jsem se zábavnými řečičkami skončil. Chtěl jsem, aby mi Jean řekla, o co jí jde.

„Chtěla jste se mnou mluvit... Kvůli problémům v manželství, paní Coinová?“

„Ne. Nejsem vdaná, pane advokáte,“ odpověděla. „Tady jde... o mezilidské vztahy.“

Znovu se ponořila do ticha a zatínala při tom zuby. Nakonec řekla: „Slibte mi, že se nebudete smát.“

„Přísahám.“

Docela zbytečně se několikrát nadechla, aby se uklidnila.

Nakonec vyhrkla: „Na Den díkůvzdání odjíždím na šest měsíců pryč. Ráda bych do té doby měla milence. Chtěla bych, abyste...“

Nedokázala doříct větu, ale velice výmluvně se na mě po-dívala.

„To jste mě opravdu překvapila,“ řekl jsem.

„Překvapila – a polichotila vám?“

„Polichocení mi možná dojde časem. V tuhle chvíli zůstávám u překvapení.“

Zrovna tohle slyšet nechtěla.

„Promiňte,“ omluvila se. „Předehru zvládám, ale ne na začátku.“

„Zvláštní. Zrovna tehdy k ní totiž obvykle dochází.“

Chtěl jsem mluvit lehkým tónem, ale nepovedlo se mi to. Proč ten sarkasmus? Protože jsem sice hodný mužský, ale pořád jenom mužský. Žít monogamně je pro mě tvrdá výzva a vždycky bude. Víím to – na začátku manželství s Blair jsme zrovna kvůli tomuhle měli hodně nepěkné potíže – a tak se snažím sekát dobrotu. Neschovávám snubní prsten ani vdaným ženám nelžu, že žiju v otevřeném manželství. Nevymýšlím strategie, jak některou dostat do postele a vnutit jí představu, že to byl její nápad. Blair tvrdí, že rád flirtuju, ale neřekl bych, že se tím ženy nechávají zmást. Flirt považuju za pouhou zábavu.

Žádné jsem nikdy neudělal otevřený návrh.

Zato teď, poprvé v životě, se mi jedna žena výslovně nabízí. Sedí tu přede mnou a bezostyšně mě pokouší. V mnoha mužích by to vzbudilo nadšení. Ve mně možná taky, kdybych si to byl ochotný přiznat.

Přiznal jsem si to.

Ukázalo se, jak jsem na tom doopravdy. Všechny moje obranné mechanismy selhaly. Projevily se příznaky vzrušení, o nichž jsem se mylně domníval, že jsem na ně dávno zapomněl – vyschlo mi v ústech, zrychlil se mi tep a rozbouřila se mi krev. Ještě chvílku a přitiskl bych ji k sobě a začal ji zuřivě líbat.

„Musím už jít,“ řekl jsem.

Moji očividnou lež zřejmě neprokoukla.

„Šokovala jsem vás.“

„Spíš... Mám pocit, že bych měl odpovědět... francouzsky. Nebo švédsky.“

Takové pitomosti! Ba co hůř – byla v tom notná dávka zbabělosti. Kultivovaný newyorský právník David Greenfield dokáže bojovat za ženy, ale dal by cokoli za to, aby se s žádnou nedostal do sporu.

Jean moji snahu o únik nepochopila. Vnímala, že jsem ji odmítl, a na ničem jiném nezáleželo. Naštval jsem ji.

„Opravdu byste měl víc chodit mezi lidi.“

Její hlas dostal řezavý tón.

„Jo? A kam?“ zeptal jsem se taky ostře.

„Někam do baru, do města. Každý den. Je to typicky americké, asi jako Národní střelecká asociace. Lidi se prostě navzájem balí.“

„Ne, chlapi balí ženské.“

„Ježkovy oči, vy přehlížíte do očí bijící fakta!“

Mluvila nepříjemně, blahosklonně. Přešel jsem ke své obvyklé taktice – vpravil jsem se do role právníka a zpovídal jsem svědkyni.

„Fakta jsou jenom podtext. Zajímá mě to hlavní, totiž – proč zrovna já?“

„Stává se vám ve vaší branži, že když někoho potkáte, najednou máte... takový pocit?“

„Pořád,“ odpověděl jsem klidně. „Ale nikdy nedám na první dojem.“

Jean se zatvářila poraženě. Svoji odpověď jenom zamumlala.

„Vycítila jsem z vás neklid... Možnost... Doufala jsem, že se vám budu líbit. Doufala jsem...”

„Jsem ženatý, Jean.“

„Jako všichni muži, kteří za něco stojí.“

„Najděte si nějakého jiného. Moje manželství takhle nefunguje.“

„A jak tedy?“

Propána, ta je ale neodbytná! Někdo to považuje za ctnost, ale já ne.

„Vlastně myslím, že nemáte právo na odpověď.“

„Člověk lituje jenom toho, co odmítl,“ řekla.

Poznal jsem, že jsem jí ublížil a zklamal ji, ale naše schůzka se nedala ukončit jinak. Vstal jsem a šel pryč. Ani jsem se neohlédl.

KAPITOLA SEDMÁ

Osmnáct let jsme v sobotu večer nikam nevyrazili. Někdy nás navštívili přátelé. Jindy si Ann na noc pozvala kamarádky a v pokoji vedle nás štěbetalo šest holek až do rána. V posledních letech k nám čas od času přivedla na večeři kluka, se kterým zrovna chodila, a pak vyrazili do nějakého klubu, nebo kam dneska mladí chodí.

Když teď odešla na vysokou, začínali jsme znovu. Museli jsme. Měli jsme přátele, kteří taky žili v manželství, ale zdálo se, jako by byli o generaci mladší. Se svatbou počkali do třicítky, s dětmi do pětatřiceti, a když jsme s Ann vybírali vysokou, snažili se své ratolesti dostat do školky.

V šestačtyřiceti jsme měli prázdné hnízdo, což bylo nepřijatelné. Jenom my dva? Celá desetiletí? Šílenost!

Ale dobrá. Změna je život. Teď v sobotu chodíme do nedaleké restaurace na sushi a pak do kina.

Blair nám šla zabrat místa v sále a já jsem se postavil do fronty na popcorn. Předě mnou stála asi třicetiletá žena. Byl teplý večer a ona měla jenom halenku bez rukávů, přiléhavé černé džínsy a vysoké černé boty.

Jak jsem za ní stál, nemohl jsem si nepovšimnout, že má příliš těsnou podprsenku. Vzadu v podpaží jí vytlačovala bochánky masa. Jasně to naznačovalo, že nemá nikoho, kdo by ji před odchodem z domova zezadu zkontroloval.

Fronta postupovala pomalu a před námi stálo dvacet lidí. Žena si nekontrolovala mobil. Já to o víkendech taky nedělám. Takže jsem se mohl buď nudit, nebo si s ní povídat.

„Trochu mi to připomíná frontu v bance,“ poznamenal jsem.

„S tím nemám zkušenost. Jsem nezaměstnaná.“

„Aha. A co jste dělala?“

„Lidské zdroje v jedné investiční bance. Lidi jako já jdou vždycky první. Co vy?“

„Jsem právník.“

„Na Wall Street?“

„Rozvodový. Na co jdete?“

„Na film o upírech.“

„Nejste na to trochu stará?“

„Kamarádky mi to taky říkaly, tak jsem si vyrazila sama.“

Pozvolna jsme postupovali kupředu. Skoro jsme se dostali na řadu.

„Nechápu to,“ řekl jsem. „Co je přitažlivého na tom, když vám někdo saje krev?“

„O krev nejde. Důležitý je krk.“

„Další!“ zavolala pokladní.

„Ženám se líbí, když jim někdo olizuje krk,“ prohlásila, obdařila mě zářivým úsměvem a odkráčela.

Co si o takovém setkání má člověk myslet?

Že takové věci se v New Yorku stávají běžně. Dva lidé se potkají, rychle si něco poví a jdou si po svém. Děje se to pořád.

Anebo – a při té myšlence se mi zrychlil tep – ta neza-
městnaná žena, která kdysi pracovala v oddělení lidských
zdrojů v investiční bance, je v teplém sobotním večeru v po-
lovině září sama a ochotná k čemukoli.

KAPITOLA OSMÁ

Nevzpomínám si, jak se jmenoval, a pochybuju, že ho jeho kniha přežila, ale někdy myslím na muže, který je už přes sto let mrtvý. Byl to bohatý francouzský šlechtic. Měl dostatek času, takže si mohl dovolit čtyři večery v týdnu někam vyrazit. Smoking si oblékl za osm minut. Jeho manželka se připravovala hodinu. Nerozčiloval se. Místo toho se rozhodl, že při čekání napíše román. Dokončil ho za necelý rok.

Nacházím se ve zcela opačné situaci. Po tom, co jsme si večer vyšli, čekám, až se moje žena svlékne. Smyje ze sebe pot a shon celého dne a oblékne si něco, co smím vidět jenom já.

Jsem rychlý – Blair tvrdí, že se sprchuju mezi kapkami –, a tak jdu do koupelny první.

Když potom Blair zmizí, splním určité úkoly. Dělam to dvakrát, třikrát týdně už celé roky.

Tyhle rituály mě nikdy neomrzí.

Naliju dva panáky tequily nebo jednodruhovému whisky a dvě sklenice vody. Ubalím tenký joint a zapálím svíčku. Vyberu hudbu, která nás přenesení do jiné dimenze.

Někdy slyším, jak si Blair ve sprše zpívá. V sobotu večer

ale mlčela. Do chvíle, kdy mi přes dveře koupelny sdělila, s čím si láme hlavu.

„Myslíš, že je pravda, co říkali v tom filmu?“

„Co tam říkali?“ zeptal jsem se, i když jsem věděl, o čem mluví.

Dveře koupelny se otevřely. Blair na sobě měla župan z tlustého bílého froté a boty na jehlách. Doufal jsem, že se nebude chtít dlouho vybavovat.

„Milovat se s vlastní ženou je jako chtít vyautovat nadhazovače.“

„Urazilo tě to?“

„Tebe ne?“

„Sotva to řekl, dala mu facku. A diváci se zasmáli.“

„Nejdřív se smáli jeho slovům,“ oponovala Blair.

„Ale nakonec se smáli tomu, jak mu ji vlepila.“

Podal jsem jí panáka. Vypila ho, vzala moji skleničku a koplá ji do sebe.

„Něco pro něho, něco pro ni,“ zdůraznila. „Oba si přišli na své.“

„Zapůsobilo to,“ řekl jsem. „Protože se o tom teď bavíme. A víš...“ Zapálil jsem joint a podal jí ho. „My tenhle problém nemáme.“

Začít se dá mnoha různými způsoby. Stačí dotek prstů na pulsující žíle na zápěstí. Šepot, teplý dech u ucha. Ruka mezi partnerčinýma nohama, která jemně stiskne.

Anebo přímočarý přístup. Jako když Blair rozevře župan a odhalí černá tanga a hluboko střiženou černou podprsenku, která jí dělá nádherně kulatá prsa.

• • •

Tanga. Považuju je za největší módní pokrok od minisukně. Vždycky mě nadchnou. Předčí všechno ostatní. Příkazuji: Sem se budeš dívat!

Silný muž jim dokáže odolat, ale já nejsem silný.

Tanga nemusí nutně vyprovokovat žhavé, nestoudné šílení, ale u Blair a mě tomu tak často bývá. Popadneme jeden druhého, tiskneme se k sobě, šťoucháme se, ječíme, řveme a spontánně roníme slzy. Následuje dokonalé, extatické spojení a vyvrcholení, při němž se nám zatmí v hlavě. Přestane existovat a na několik vteřin zůstaneme očištěni a osvěženi. Potom usneme jako špalek.

Anebo nastane úplný opak. Pomalými, meditativními pohyby se dotýkáme maličkého kousku partnerova těla. Ulpíváme na něm a probouzíme jediný intenzivní pocit. Čas zpomalí a po našich tělech se takřka neznatelně šíří horko. Dojde k tichému výbuchu a jemnému vyprázdnění, jako když přichází odliv.

Právě takhle to vypadalo v sobotu večer, aspoň pro Blair. Nepovažovala to za sex, ale za milování. Jemné a plynulé, které obohacuje život. Proč by taky ne? Mohla být spokojená. Dceru měla na prestižní univerzitě. Manžela bavila jeho práce, byl oddaný rodině a věrný. Na jejím psacím stole ležely ořezané tužky, ve skříni jí visely nové sukně a v jejím srdci klíčila naděje, že bude líp, jako na začátku každého akademického roku. Nepotřebovala sídlo na venkově, účty v daňových rájích ani lodičky od Manola Blahnika. Stačilo jí kvalitní povlečení na posteli, zdravé jídlo a uklizená domácnost. K tomu ještě chladný větřík z parku. V nestálém zkaženém světě pro ni právě tohle znamenalo dokonalé štěstí.

Tohle všechno jsem cítil a reagoval jsem na to, ale byl

jsem rozhozený z ženy ve frontě na občerstvení v kině. Nedokázal jsem se na Blair soustředit.

Vzpomínal jsem na ženy, které jsem miloval v dávné minulosti, kdy pro mě sex byl novinkou. Tehdy jsem se domníval, že nejlepšími učitelkami jsou právě ženy a že nejlepší vzdělání získám v posteli. Myslel jsem na dávno ztracenou dívku s nádhernými plnými nadry. Měla je tak velká, že když si je podepřela rukama, dokázala si olíznout bradavky. Vzpomněl jsem si na holku z vysoké, kamarádku kamaráda, která u mne několik dnů bydlela, když jsem studoval práva. Jednoho rána přišla do kuchyně, zrovna když jsem vařil kávu. Rozevřela župan a já přišel pozdě na přednášku. Myslel jsem na redaktorku z právnického časopisu, která se objevila s pavím perem, a na návštěvnici z Toronta, jež to ráda dělala o půlnoci na střeše, když začínalo sněžit a všude bylo ticho.

K tomu se mi hlavou honily obrázky Blair, ale ne té, která vedle mě ležela v posteli. Byla to polonahá Blair o půlnoci v nákladním výťahu laciného hotelu v Paříži. Blair na zadním sedadle pronajatého auta. Blair šeptající, že to chce dělat s mužem, jehož tvář nikdy neuvidí. Žhavé představy, vzpomínky, při nichž se svírá srdce.

Pak jsem pomyslel na Blair z méně dávných dob – když jí bylo čtyřicet. Tehdy mi dovolila, abych ji nafilmoval. Jenom ji, nahou v ložnici, jak se předvádí. Když skončila a celá rozechvělá zůstala ležet na posteli, vypnul jsem kameru a podal jsem jí ji. Někam ji schovala, od té doby jsem ji neviděl. Možná ji zlikvidovala.

Když se před mým vnitřním zrakem zjevila Jean Coinová v rozepnuté bílé košili a s džínsy shrnutými u kotníků, úplně mě to překvapilo. Měla doširoka otevřené oči, vlhké

rty a natahovala ke mně ruce. Udělal jsem něco, co ještě nikdy – vyvrcholil jsem při myšlenkách na jinou ženu než svou manželku.

KAPITOLA DEVÁTÁ

V pondělí jsem zavolał Jean Coinové.

Nemyslel jsem si, že to udělám, ale dopadlo to jinak.

Jednou jsem s Blair rozebíral, co dělat, pokud jednoho z nás přepadne pokušení zahrnout. Vymysleli jsme zabijáka cizoložství, jednoduché a jasné řešení.

Nebavili jsme se teoreticky o nějakém *možná a kdyby*.

Náš rozhovor měl důvod.

Po dvou letech manželství jsem měl úlet. Naše dcera tehdy ještě nosila plenky. Nepřeválcovalo mě otcovství v mladém věku, ani mě neodpuzovala kojící manželka. Měl jsem pádnější důvod – cítil jsem, že se nesmím cele oddat jenom jednomu vztahu. Domníval jsem se, že pro záchranu mé duše je nutné, abych aspoň trochu zůstal sám sebou. A co se pak nestane? Na konferenci potkám mladou, čerstvě vdanou právničku, která má stejný pocit jako já. Několik hodin po tom, co jsme se poznali, jsme se už oddávali žhavému, výbušnému sexu.

Prozradila mě moje vlastní hloupost. Moje milenka i já jsme si vzali na památku malé hotelové mýdlo. Když jsem ho

ráno doma použil, usmál jsem se. Leželo vedle mýdla, které v obchodě koupila Blair, a já měl pocit, že žiju v hojnosti.

Radoval jsem se, jak šalamounsky jsem situaci vyřešil.

Blair během několika měsíců zjistila, že někoho mám. Rozpoutala hotové peklo a následovaly celé týdny bez sexu. Tenhle trest nás krutě stihl oba. Potom jsem dostal překvapivý nápad. Byl zcela neotřelý, vycházel z reality a zdál se moudřejší než nudné poučky z knížek o manželství.

Navrhl jsem následující: Pokud se člověk ocitne v pokušení a zjistí, že překročil hranice nevinného flirtu, musí se zarazit a říct tomu, s kým se zapletl: „Mám partnerku, která je pro mě tím nejdražším člověkem na světě. Někomu podvádění možná nevadí, ale mně ano, nám ano. Takže chci, aby o tomhle věděla.“ A pak se zeptá: „Můžu tě vzít k nám domů?“

Naše teorie – Blair okamžitě pochopila její logiku, takže o ní uvažuji jako o *naší* teorii – říká, že každý pár je skupina dvou lidí. Pokud si jeden z nich najde milence, platí to taky, akorát jeden z účastníků zůstává mimo skupinu. Když ji rozšíříte, venku nezůstane nikdo. Poblouznění, které mohlo ohrozit manželství, se stane... pouhou epizodou. Manželé tak spolu můžou zestárnout bez pokrytectví a podvádění.

Já jsem ale najednou uvažoval, že se vykašlu na skupinu a užiju si jenom s Jean Coinovou. Jednou za týden, po dobu pěti nebo šesti neděl. To bylo naprosté porušení mé dohody s Blair. Právníckou terminologií řečeno – nešlo o pouhý přestupek, ale o závažný trestný čin.

Proč to chci udělat?

Když člověk sám sebe omlouvá, vždycky najde nějakou odpověď, například:

Jsem už hodně dlouho hodný. Mám na to nárok.

Moje žena mě do puntíku zná. Já ji taky. Váže nás k sobě pouto. Na jednu stranu jsem moc rád, ale na druhou mě to omezuje. Jsem pouhá polovina páru.

Už nějakou dobu cítím tlak, který potřebuju uvolnit. Moje žena s ním nic nesvede. Nosím sluneční brýle, i když je zataženo, abych se mohl koukat na prsa protijdoucích žen. Jdu za každou, která má hezký zadek, jenom abych se mohl dívat. Jestli se toho tlaku nezbaším, začnu se zamykat v kanceláři, sledovat na počítači porno a...

Moje partnerka už ze mě není celá pryč jako dřív. Toužím po někom novém. A o někom takovém náhodou vím...

Všechny tyhle důvody jsou vlastně jenom jeden, který trefně vystihuje pointa následujícího vtipu: Do restaurace vejdou dva muži. U stolu tam úplně sama sedí nádherná žena a očividně na někoho čeká. Jeden z těch dvou řekne: „Někde existuje chlap, co už jí má dost a nechce s ní šukat.“

Neměl jsem Blair dost, ani jsem netoužil po povyražení. Netrpěl jsem pocitem, že po letech věrnosti mám právo na bokovku. Měl jsem úspěch v práci, doma klid, a především jsem Blair miloval víc, než když jsem si ji bral. Mohl jsem sám sobě závidět.

Tak proč bych si měl začínat s Jean Coinovou?

Říkal jsem si, že Jean je milenka snů – v práci pořád ces-

tuje, v New Yorku žije jako poustevnice. Je ztělesněným tajemstvím, které se nikomu neodhalí. Kdesi uvnitř se skrývá osamělá a zranitelná osoba, ale milenec na pár týdnů se s ní vůbec nemusí setkat. Takový vztah zůstává zavřený mezi čtyřmi rohy postele. Jednou týdně. Na šest neděl. Pak sbohem a šáteček. Jak říkám, milenka snů.

Nehledám pro sebe omluvu. Ani s odstupem času mě žádná nenapadá. Dokážu říct jenom to, že se mnou nebylo něco v pořádku. Nedokázal jsem to pojmenovat a nechtěl jsem na to myslet. Ale místo abych prostě jen počkal, až to přejde, udělal jsem rázný krok.

Zvedla to hned po prvním zazvonění, jako by věděla, že jí brzy zavolám.

„Rozmyslel jste si to, pane advokáte?“

Na střední jsem vesele debatoval a občas hrál divadlo, na právech jsem byl hvězdou simulovaných soudních řízení. Teď jsem si připadal jako nemožný puberták.

„No, vlastně...“ začal jsem a hned zase zmlkl.

„Nebylo by lepší sejít se osobně?“ zeptala se.

„Možná.“

„Na našem místě?“ V hlase neměla ani stopu ironie.

Podíval jsem se do kalendáře.

„Dorazím za hodinu.“

Odpolední stíny ztmavily zeleň parku a zesvětlily třpytivou vodu jezírka s modely loděk. Na cestách ležely kaštany. Den díkůvzdání se zdál za rohem. Pocítil jsem iracionální nutkání spěchat.

Jean se vrátila

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!